

VILMA GREGORE

Dzimusi 1937. gada 24. septembrī Kurzemē

Mācības: Jelgavas Valsts kurlmēmo skolā

LNS biedre no 1956. gada

Darbs: fabrikā Ventspils Koks — 32g. Tagad — LNS Surdocentra Ventspils filiālē

Sabiedriskā rosme: līdzdalība pašdarbības un sporta aktivitātēs, nodaļas valdē, LNB un LNS kongresos

Tikai darbs ceļ pašapziņu

Staltā ventspilniece VILMA GREGORE jau nosvinējusi apaļus 70. Kundzēm gadu skaitu prasīt nav labais tonis. Viņām ir tikai sievietes gadi. Bet Vilmas kundze ar saviem gadiem lepojas un smejas, ka daudzi izbrīnā noelšas, kad jautātājam tiek pasniegts šis gadu skaits.

Vismaz 15 gadi vienmēr ir vilkti nost! Bet tas bija arī tad, kad viņa bija 20 gadus jauna jaunkundze. Jau tad viņai nedeļa vairāk kā 16. Kāds tad ir tas jaunības eliksīrs? Vilma smejas: tikai sports, sports un vēlreiz sports līdz pat šodienai! Bet sāksim visu no sākuma.

Bērnība nebija no vieglajām

Vilmas kundze ir dzimusi 1937. gada 24. septembrī. Vecākiem mūžs nebija no vieglajiem — par to,

ka bija turīgi, tēvam bija jāizcieš Sibīrija, kas beidzās ar aiziešanu mūžībā. Mammai, kas līdz tam bija mājsaimniece un laba mamma Vilmai un viņas brālim, nācās smagi strādāt kolhozā.

Mazā Vilma 3 nedēļu vecumā pēc garā klepus pazaudēja dzirdi. *«Kamēr biju maza, ar visiem kaimiņbērniem biju draugos. Mūs vienoja rotaļas, tur jau dzirde netraucēja. Viss kļuva savādāk vēlāk, pieaugušo kārtā,»* atceras Vilma. Bet tika atrasts cits ceļš.

Vilma nokļuva Jelgavas Valsts kurilmēmo skolā, kur mācījās no 1946. līdz 1953. gadam. *«Šajā sabiedrībā ar sev līdzīgajiem es burtiski uzplauku!»* jau priecīgāk stāsta Vilma.

Darba meklējumos

«Mana labā mammīte pēc skolas ieteica nepalikt kolhozā, bet braukt uz Kuldīgu mācīties un strādāt par šuvēju. Man gan šis darbs ne visai patika.»

Gadījās, ka arī pasūtījumu bija maz, tāpēc itin viegli Vilmu varēja aizvilināt prom — uz Ventspili (1956), apsotot gan labu darbu, gan dzīvokli. To izdarīja Miķelis Valts — viņš toreiz bija Ventspils kluba priekšsēdētājs.

Tomēr tur atkal nepaveicās — nebija ne laba darba, ne paša dzīvokļa. Vilma bieži gāja pie kāda paziņas uz darbu, līdz viņa darbavietas meistars jauno sievieti pamanīja un prasīja, vai viņa vēlas tur strādāt. Protams, Vilma devu lielo «Jā!» Tā sāka apgūt kurpnieces amatu. Strādāja centīgi un pēc gada jau tika pat meistares godā.

«Lielā» darba sākums

«Sports mani vienmēr aizrāvis. Trenējos vieglatlētikā, un mani pamanīja mēbeļu fabrikas «Ventspils koks» sporta treneris, aicinot trenēties viņu komandā. Teicu, lai dod darbu, tad pāriešu pie viņiem. Iedeva arī (1958). Un sportā biju starp dzirdīgajiem labākā.»

Sācumā gan strādāju par kurinātāju, bet drīz vien Rīgas komisija man šo darbu dzirdes problēmu dēļ aizliedza. Tad nonācu galdniecības cehā un apguvu presētājas amatu. Un tā tur nostrādāju veselus 32 gadus. Mēs bijām kopā 8 nedzirdīgie, tas bija jauks laiks! Arī Alberts Kokins strādāja kopā ar mani,» viņa atceras. Kad 1992. gadā notika štatu samazināšana, Vilma Gregore kundze nonāca pensionāres statusā.

Un tagad par sportu un pašdarbību

Rīgas komandas sastāvā Vilma piedalījās vai visās iespējamās sacensībās, dažādos sporta veidos. Vienmēr glāba komandu, palīdzēja gūt uzvaras, sapelnīja daudz godalgu.

Vilmas bija arī pašdarbiece. Viņa darbojās Ventspils kluba paspārnē: *«Mums bija iestudētas daudzas tautiskās dejas, kuras veidoja skaisti 8 pāri. Vienmēr visās skatēs Rīgai bijām konkurenti.»*

Goda biedra nosaukums

«Tas man tika piešķirts 1994. gadā. Mani ieteica Ventspils klubs, bet Rīgā jau mani pazina kā spējīgu sportisti un sabiedrisku cilvēku, kas organizē aktīvu citu biedru iesaistīšanos fiziskajā kultūrā, sporta attīstībā. Esmu priecīga par šo godu!»

Tas bija skaists laiks ar daudzām ekskursijām, ceļazīmēm, dāvanām par mūža ieguldījumu. Arī kā sportiste Vilma bija vai visā Padomju Savienībā, bet uz ārzemēm gan netika, jo bija represētā meita...Būtu labi, ja LNS ik pa laikam noorganizētu Goda biedru saietu, tā domā Vilma.

Paldies par darbu

Bet tagad galvenais — 1999. gadā LNS prezidents Arnolds Pavlins piedāvāja Vilmai Gregorei darbu Surdotehniskās palīdzības centrā par apkopēju. Vilmai šis darbs ir tik nozīmīgs! Tikai pateicoties tam, Vilmai

šodien ir augsta pašapziņa, viņa jūtas noderīga un vērtīga sabiedrībai. Un tas jau pats galvenais.

Viņa jūtas atbildīga par LNS Ventspils īpašumā esošo māju, kurā viņai arī simpātisks dzīvoklītis, par klubu, par šo surdocentru. Viss mūžs te pavadīts — no 1954. gada līdz šim laikam. Kā viņa var būt vienaldzīga?

Valasprieki?

«Lai gan šūt man nepatika, tagad labprāt paņemu rokās kādu rokdarbu — adu. Adīšana nomierina. Profesionāli uzspēlēju zolīti vēl ar dažiem biedriem. Dzīvoju skaistā pilsētā un, kad sabrauc manas Rīgas draudzenes, ar patiku izvadāju viņas pa Ventspils skaistajām vietām!»

Viņa apciemo arī Kuldīgā krustdēlu un ir priecīga, ja var viņam palīdzēt, viņš jau vienīgais palicis, jo visa ģimene ir aizsaulē. Veselība laba, pateicoties sportam, un Kurzemes dāmas ir stipras.

Kad laiks šķirties, Vilma cieši piekodina ierakstīt lielam lielo paldies Arnoldam Pavlinam par piedāvāto darbu, novēlēt veselību, izturību viņam un visai LNS komandai, piebilstot, ka prezidentam noteikti jāpaliek kopā ar nedzirdīgajiem arī turpmāk: *«Atceros Arnoldu Pavlinu kā jaunu puisi, kad tā uzmanīgi uzņēmām viņu savā pulkā, bet tagad? Jā, tagad cepuri nost!»*

Kad intervija beigusies, izejam skaistajās Ventspils ielās, meklējot vietu fotobildei. Vilmas kundze aizrautīgi pratina, ko esam jau redzējuši un kuri objekti vēl noteikti būtu jāapskata. Tad nu ejam lūkot Ventspils olimpisko centru «no iekšpuses». Izrādās, tur viņa ir savējā, jo Invalīdu biedrības sastāvā ieguvusi lielisku iespēju — pirmdienās trenēties uz trenāžieriem. Tikko viņa ieguvusi pirmo vietu sacīkstē ar dzirdīgajiem.

Nākamais pārsteigums — Ventspils ielās joņo

automašīnas, un pēc brīža noskaidrojas, ka Vilmas kundzi interesē arī autolietas. Vilma stāsta, kā likusi tiesības un tikusi pie pilnīgi jauna auto. Jaunībā! Bet atvadoties viņa saka:

«Es ļoti labi jūtos Ventspils biedrībā! Lai tikai nāk jaunā paaudze, tad būs pavisam labi. Mēs jau esam traki ļaudis, katru dienu tiekamies. Klubā mums nekad nav garlaicīgi. To novēlam arī citiem mūsu biedrībā un visā mūsu Nedzirdīgo savienībā.»

D.D.

